

Fővárosi Ítéltábla
12.Bf.344/2016/12.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2017. április 18. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T:

A testi sértés büntettének kísérlete miatt vádlott neve ellen indított büntetőügyben a **Fővárosi Törvényszék** 2016. augusztus 31. napján kihirdetett **14.B.465/2016/42.** számú ítéletét **megváltoztatja** akként, hogy:

a szabadságvesztés tartamát 4 (négy) év 6 (hat) hónapra **súlyosítja.**

Egyebekben az első fokú ítéletet **helybenhagyja.**

Kötelezi vádlott neve vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 18.682.- (tizennyolcezer-hatszáznyolcvankettő) forint bűnügyi költség megfizetésére külön felhívásra az állam javára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

Az elsőfokú bíróság vádlott neve vádlottat testi sértés büntettének kísérlete [Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulat] mint különös visszaesőt 2 év 6 hónap szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben állapította meg és úgy rendelkezett, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. A Fővárosi Törvényszék 11.B.1407/2014/24. számú ítélettel kiszabott 2 év börtönbüntetés végrehajtása során alkalmazott feltételes szabadságot megszüntette. A vádlott által előzetes fogvatartásban, valamint házi őrizetben töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította azzal, hogy egy napi szabadságvesztésnek egy napi előzetes fogvatartásban és 4 napi házi őrizetben töltött idő felel meg. A BRFK XIII. kerületi Rendőrkapitányságán 01130/2856/2015.bü. számon 1., 2. és 3. tételszám alatt lefoglalt bűnjelek lefoglalását megszüntette, és az 1., 2. tételszám alattiak megsemmisítését, a 3. tétel alattinak a nyomozati iratok részeként kezelését rendelte el. Kötelezte vádlott neve vádlottat 252.465.- forint bűnügyi költség megfizetésére az államnak.

Az első fokú ítélet ellen fellebbezést jelentett be az ügyész, a vádlott terhére súlyosításért, hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása érdekében, vádlott neve vádlott és védője egyezően felmentésért.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség Bf.873/2016. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, és az első fokú ítélet megváltoztatását indítványozta akként, hogy az ítéltábla a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés mértékét a középértékhez igazodva súlyosítsa, valamint a közügyektől eltiltás tartamát emelje fel, egyebekben az első fokú ítéletet

hagyja helyben.

Az ítélet tábla az ügyészi fellebbezést ítélte részben alaposnak.

A fellebbezési nyilvános ülésen a védő, a fellebbezését akként módosította, hogy elsődlegesen az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítését indítványozta.

A hatályon kívül helyezést arra alapította, hogy az elsőfokú bíróság ítélete téves logikai következtetések miatt, vagyis, mert megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett [Be. 351. § (2) bekezdés d) pont] megalapozatlan, és az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének sem tett eleget. Tévedett, amikor a tényállást csupán a sértett vallomása alapján alapította, amit a további bizonyítékok, így a rendőri jelentések, valamint az orvosszakértői vélemény sem támasztott alá. Ezzel szemben viszont, a vádlottnak a rendőri igazoltatásra vonatkozó vallomását nem fogadta el holott, álláspontja szerint, a rendőri jelentés is azt igazolta.

A kamerafelvételeknek álláspontja szerint nincs jelentősége. Az orvosszakértő pedig csak lehetőségként állapította meg az életveszély fennállását, amit tovább gyengít az, hogy nem lehet tudni, esetlegesen a belső szerveket érintő szúrás milyen szögben érte volna a sértettet, ha nem fordul meg.

Kifogásolta, hogy az ügyész azon bűnösségi körülményekre alapítottan indítványozta a büntetés súlyosítását, melyeket az elsőfokú bíróság is figyelembe vett. Nem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy nagyon távoli kísérlet volt a cselekmény, mivel a szúrás kizárólag a sértett pulóverét és pólóját érte. Ugyanakkor, nem vette figyelembe az elsőfokú bíróság az időmúlást, a motívumot, ami a vádlott és a sértett közötti veszekedés volt, és azt, hogy a vádlott személyiségzavara megkönnyítette a cselekmény elkövetését.

A vádlott a fellebbezési nyilvános ülésen szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg.

Az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 348. § (1) bekezdése alapján felülbírálván az ítélet tábla az ügy érdemére kiható eljárási szabálysértést nem észlelt.

Az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségének teljes mértékben eleget tett. A vádlott következetes tagadására figyelemmel a tényállást [sértett neve] sértett vallomása, a további tanúvallomásokra, a rendelkezésre álló okirati bizonyítékokra, az orvosszakértő, illetve elmeorvosszakértők véleményére és az egyéb bizonyítékokra - a helyszíni szemlejegyzőkönyv adataira, fényképfelvételekre, a térfigyelő kamerák felvételeire - alapítottan állapította meg. A védő felvetésével szemben, a rendőrkapitányság megkeresésével tisztázta, hogy a vádlott állításának megfelelően 2015. április 3. napján 04.00 óra körüli időben a rendőrök nem igazoltatták, csak a szúrás utáni bejelentés megtétele, 6.30 óra utáni időben. A térfigyelő kamerák felvételei pedig azt bizonyították, hogy a cselekmény előtt 01.00 óra körüli időben a vádlott a társával az aluljáróba ment, ahol a gyrost rendelte. Kétségtelen, a vádlott azt beismerte, hogy ebben az időben ott járt, de mivel a továbbiakat tagadta, ennek a bizonyítéknak a sértett általi felismerése és ittas állapotának megítélése szempontjából volt jelentősége, mint ahogy az elsőfokú bíróság is értékelte. A motívumot illetően, abban a sértettnek semmilyen közrehatása nem volt, hiszen a veszekedést is a vádlott kezdeményezte, és a cselekményre csak mintegy három óra hossza múlva került sor, amikor váratlanul, hátulról közelítette meg a sértettet. Az életveszélyes sérülés keletkezésének reális lehetőségét az orvosszakértő egyértelműen véleményezte, mellyel kapcsolatban kétség nem merült fel. Igaz, hogy a sértett a testen csak felületes hámkarcolást szenvedett, de a testalkatát figyelembe véve, mindkét veszélyeztetett testrész igen könnyen elérhető volt, mégpedig a jobb vese 2,5 cm-es behatolással sérült volna, a hasüreg 1,5 cm-es behatolással nyílt volna meg.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat a fentiek szerint teljes körűen megvizsgálta, azokat egyenként és összességében értékelte, és a logika szabályainak megfelelő következtetéseket levonva hiánytalan és megalapozott tényállást állapított meg, mely a másodfokú eljárásban is irányadó volt. Indokolási kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett. Ezért, a védőnek a hatályon kívül helyezésre irányuló indítványa alaptalan.

A vádlott felmentésre irányuló fellebbezése nyilvánvalóan a bizonyítékok értékelése ellen irányul, mert az elsőfokú bíróság a tagadásával szemben, a terhelő bizonyítékokat elfogadva, a bűnösségét megállapította. Megalapozott tényállás esetén, a másodfokú eljárásban a bizonyítékok eltérő értékelésére nincs lehetőség, így a felmentésre irányuló fellebbezés sem vezethetett eredményre.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott bűnösségére és cselekményét is törvényesen minősítette.

A jogi minősítés a 3/2013. BJE. számú jogegységi határozatban foglalt iránymutatások szem előtt tartásával is törvényes. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott szándéka testi sértés okozására irányult, és az életveszélyre - mivel kísérletről van szó - az egyenes vagy eshetőleges szándéknak kellett kiterjednie. Ítélete viszont konkrétan a vádlotti szándék formáját nem tartalmazza egyértelműen (első fokú ítélet 10. oldal 2. bekezdés). Az irányadó tényállás szerint a vádlott késsel, a vele szembeforduló, közel álló sértett hasának közepe irányába szúrt legalább közepes erővel, aminek, valamint a sértett további elfordulása következtében, két életfontosságú szervet tartalmazó testrésze is veszélyeztetve volt. Ilyen körülmények mellett a vádlott tudatának mindenképpen át kellett fognia az életveszélyes sérülések keletkezésének reális lehetőségét, amibe belenyugodva cselekedett. Ezért, az életveszélyre kiterjedően az eshetőleges szándéka állapítható meg, mely mivel nem következett be, a cselekmény a kísérlet szakában maradt.

Észlelte az ítélőtábla, hogy az elsőfokú bíróság a minősítésnél nem hívta fel a Btk. 164. § (3) bekezdését. A Btk. 164. § (1) bekezdése szerinti testi sértés büntette ugyanis két alaptényállást tartalmaz, a (2) bekezdés szerinti könnyű testi sértést, és a (3) bekezdés szerinti súlyos testi sértést. A (8) bekezdés szerinti életveszélyt okozó testi sértés büntette mindkét alapesettel megvalósítható, ezért az ítélőtábla álláspontja szerint, az alapesetre való hivatkozás is szükséges. Az elkövetési körülmények alapján vádlott neve vádlott szándéka legalább súlyos testi sértés okozására terjedt ki, ezért cselekménye a Btk. 164. § (3) bekezdése szerint is minősül, amit az ítélőtábla ezennel pótol.

A bűnösségi körülményeket az elsőfokú bíróság többnyire kimerítően és helyesen vette számba. További enyhítő körülmény, hogy a bűncselekmény elkövetésétől hosszabb idő - több mint két év - telt el. Az elmeorvos szakértők véleménye szerint a vádlott nem a személyiségzavara, hanem az alkohol fogyasztása miatti állapota könnyíthette meg a cselekmény elkövetését. Ezért, és az előéletére is figyelemmel, a védő indítványával szemben, a személyiségzavarát az ítélőtábla nem tekintette enyhítő körülménynek.

A súlyosító körülmények körében az előélettel kapcsolatosan az a helyes, hogy a különös visszaesést megalapozó büntetésén kívül is büntetve volt (Bkv 56. II/2. pont). További súlyosító körülmény, hogy ezen további hat elítélése is túlnyomó részt súlyos testi sértés büntette miatt volt, a büntetőeljárás hatálya alatti, az előző elítélést követő rövid időn belüli elkövetés (két utóbbi elítélése) és, hogy a cselekmény tervszerűen, bosszúból hajtotta végre.

A súlyosító körülmények nagy számára és nyomatékára tekintettel az ítélőtábla úgy látta, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés, a kiszabható 2-12 évig terjedő büntetési tételkeret

és a 7 év középérték mellett, aránytalanul enyhe. Kétségtelen, hogy a bűncselekmény a kísérlet szakában maradt és távoli kísérletről szól, de ennek nyomatékát csökkenti, hogy kizárólag a sértett aktív magatartásának köszönhető a súlyosabb eredmény elmaradása, mert a vádlott mindent megtett a befejezettség érdekében. Ezért, a vádlottal szemben a törvényi minimumot hat hónappal meghaladóan kiszabott 2 év 6 hónap szabadságvesztés súlytalan jogkövetkezmény lenne, nélkülözné a generális és speciális prevenciót is. Mindezekre figyelemmel, az ítélet tábla a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 4 év 6 hónapra súlyosbította.

A 3 év közügyektől eltiltás súlyosítását viszont nem találta indokoltnak.

A kifejtettekből következik, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a fentiek szerint megváltoztatta, egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban a kirendelt védő díjával 18.682.- forint bűnügyi költség merült fel, melynek megfizetésére a vádlottat a Be. 381. § (1) bekezdésére figyelemmel, a Be. 338. § (1) bekezdése alapján kötelezte.

Szeged, 2017. április 18.

Dr. Harangozó Attila s. k.
a tanács elnöke

Dr. Nikula Valéria s. k.
előadó bíró

Sefta Márta dr. s. k.
bíró

A Fővárosi Ítélet tábla 12.Bf.344/2016/12. számú ítélete és a Tővárosi Törvényszék 14.B.465/2016/42. számú ítéletének, a jelen ítélettel meg nem változtatott része, a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2017. április 18.

Dr. Harangozó Attila s. k.
a tanács elnöke